

Fuster inacabable

Carles Fenollosa (@carlesfeno)
Filòleg

Caldria precisar-ho, però és molt probable que a hores d'ara l'obra sobre l'obra de Joan Fuster haja superat ja en volum la pròpia i extensa producció de qui fou el papa de les lletres catalanes. No és notícia, doncs, que les seues pàgines continuen provocant-ne d'altres. Tampoc és incompreensible: poques línies han somogut tant l'edifici cultural i literari d'un país –i el polític també, però ara no anirem per ací, que ens hi faltaria tinta.

El fet és que el nou curs comença així, a casa nostra, amb tres novetats que busquen de traure més punta al fenomen: *D'Ors a Fuster. Per una història de l'assaig en la literatura contemporània*, de G. López Pampió; la col·lectiva *Joan Fuster i la ironia* i *El dit sobre el mapa. Joan Fuster i la descripció del territori*, de Daniel P. Grau, totes editades per la Universitat de València dins la càtedra amb el nom de l'escriptor. Totes companyes de l'evidència: Fuster continua llegint-se, almenys ho continuen fent les capelles de l'elit cultural valenciana. I bé que fan.

Les perspectives dels treballs són, però, diverses: *El dit sobre el mapa* aposta per l'exhaustivitat en l'anàlisi del tractament de Fuster sobre el territori, especialment el que féu en *El País Valencià*, la guia de viatge *sui generis* que acabà sent un assaig més perquè no podia ser d'una altra manera. Per a P. Grau, obres com aquesta, en castellà i de subgènere aparentment més profà, demostren un nivell homologable a la resta de la seua obra, més coneguda i reverenciada. Costa no donar-li la raó. *D'Ors a Fuster*, per la seua banda, obri més la mà i pren només la figura del guru de Sueca com una peça més en la història de l'assaig català, una història que Pampió, per cert, fa amb to didàctic, aclaridor i correcte, cosa d'agrair. Tot plegat, el volumet –per extensió– acaba sent una de les aportacions més interessants a la

història de la literatura catalana que han sorgit últimament, en col·locar les diverses peces del nostre assaig en un mapa temporal i espacial coherent. Si de cas, es troba a faltar més intertextualitat amb les pròpies obres i no tant amb les obres d'anàlisi posterior. Això, però, era probablement inevitable. Finalment, *Joan Fuster i la ironia* retorna al plantejament *restrictiu* de la primera que comentàvem, i se centra en la dissecció de l'enorme i potent calibre irònic de les línies de Fuster. Tres noves propostes, tres noves lectures, doncs. No, Fuster no s'acaba mai, que diria aquell.